

Det var fint nok, og det har vi ikke noget imod at man gjorde. Men det, vi har noget imod, er prioriteringen i regeringen, og at man ikke også søger for at gøre det samme over for de danske hjemløse.

Når vi taler om ældrepolitikken, er vi i Fremskridtspartiet meget enige med regeringen i, at det naturligvis ikke er alle ældre, der er svage ældre. Det er det bestemt ikke. Men vi har forsøgt med den her debat at koncentrere os om den del af de ældre, som er svage, og som har brug for hjælp. Der er jo flere gange vedtaget gode dagsordener igennem de sidste 10 år, og jeg har været med til de fleste af dem, men det er som om, at så snart ministeren når over i ministeriet og får lukket døren bag sig, så glemmes de gode intentioner og løfterne over for Folketinget, og så kører man sin egen politik, så kører man sine egne prestigeprojekter.

Det er da rigtigt, at de ældre da gerne vil bo godt. Jeg tror også, de fleste ældre gerne vil bo fint, men det vigtigste for de ældre, specielt for de svage ældre, er sikkerhed, og det er tryghed og ikke så meget de fine rammer. Det er tryghed i boformen, det er tryghed i hjemmehjælp, det er tryghed i service, og det er tryghed i økonomien.

Kort sagt, med den her forespørgselsdebat havde Fremskridtspartiet ønsket, at man fik omprioriteret og effektiviseret på det her område på en sådan måde, at de, der kan klare sig selv, også skal klare sig selv og ikke have en masse tilskud fra det offentlige, men til gengæld gives mulighed for, at de fortsat kan klare sig selv. Og at de, der reelt har brug for hjælp, så også får den nødvendige hjælp, at de får den nødvendige hjælp til at komme på ret køl igen, sådan at de kan leve et anstændigt og selvstændigt liv igen, eller som minimum, at man giver dem både teknisk og økonomisk hjælp til en anstændig tilværelse, og det gælder jo ikke mindst de kronisk syge, de nedslidte og de handicappede.

Så er jeg lidt forundret over, at bl.a. fru Else Marie Mortensen fra Socialdemokratiet under sit ordførerindlæg proklamerede, at Socialdemokratiet var glad for den her debat og det var godt, vi kunne få debatten, men da der så var korte bemærkninger til fru Else Marie Mortensens indlæg, glimrede fru Else Marie Mortensen ved at lade være med at svare på dem. Og så er der ikke meget debat tilbage. Der er ikke meget debat i, at man hver især bare går op og læser sin ordførertale op. Debatten er først dér, hvor

man kommer ind til benet og begynder at diskutere det, der også kan gøre ondt.

Med hensyn til det fremsatte forslag om motiveret dagsorden må vi jo konstatere med de ordførere, der har været på banen indtil nu, at Folketinget ikke ønsker at forbedre forholdene. Vi må konstatere, at man mener, at servicen på ældre-, syge- og handicapområdet er tilstrækkelig, at der ikke skal flere ressourcer til området, og at man ude i landet ikke behøver at efterleve de regler og lovforslag, vi vedtager herinde, for det er det, man stemmer om, og det er det, man tilkendegiver. Når man til den her dagsorden stemmer nej, så tilkendegiver man det, og det synes vi selvfølgelig er problematisk.

Vi synes, det er problematisk, at det kun er Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, der mener, at det skal gennemføres, at vi skal have nogle bedre vilkår for de ældre, de syge og de handicappede.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten vil også ligesom andre gerne takke Fremskridtspartiet for, at de har stillet denne forespørgsel. I næste uge har vi fra Enhedslistens side stillet en forespørgsel, som i hvert fald i nogen udstrækning lapper over denne, nemlig diskussionen om udviklingen af velfærdssamfundet. Men man kan sige, at den overordnede debat om sikring af ordentlige vilkår for alle også er en mærkesag, som åbenbart andre tager sig af, og det er i hvert fald en af Enhedslistens mærkesager.

Vi synes, det er vigtigt, at den hjælp, man har brug for i en given situation, er en ret og ikke noget, som man ydmygt skal bede om, herunder også retten til at have et retssikret socialt levestandardniveau. Der er i Danmark alt for mange, der er frataget muligheden for at forsørge sig selv ved f.eks. lønarbejde, selv om de rent faktisk ønsker det. Samfundets tilbud til dem er i øjeblikket dagpenge, kontanthjælp eller pension. Det er et for lavt niveau i mange tilfælde, og i mange tilfælde tvinges en stor gruppe af medborgere oven i købet til at afsone hjælpen i form af forskellige former for aktiveringsordninger.

Arbejde på almindelige overenskomstsmæssige vilkår skal efter vores opfattelse være en ret, som alle kan gøre brug af. Hvis samfundet ikke kan tilbyde arbejde til alle, skal vi som minimum sikre, at folk har et anstændigt levestandard. I stedet for tvangsaktivering skal alle borgere sikres rammer og muligheder for udfoldelse. Voksne mennesker skal ikke udsættes for det